

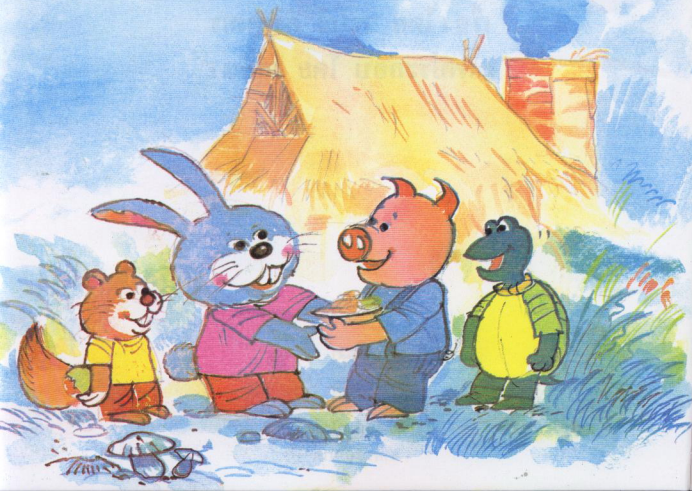
สี่เกลอ

เรื่อง : วรณิ ศิริสุนทร

ภาพประกอบ : "สุนิดา"

ณ ชายป่าแห่งหนึ่ง มีบ้านหลังหนึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของกระรอก กระจ่าง เต่า และหมู สัตว์ทั้งสี่อยู่ร่วมกันมาอย่างมีความสุข ต่างก็แบ่งงานกันทำ

กระรอกไปหาผลไม้ และพิน
กระต่ายไปหาหญ้า หัวเหือก และหัวมัน

เต่าไปหาผักบุ้ง กุ้ง ปลา ตามบึงและลำธารทั่ว ๆ ไป

ทุก ๆ เข้า กระรอก กระต่าย และเต่าออกไปหาของในป่า
หมูอยู่บ้าน ตักน้ำ ชักผ้า และกวาดบ้าน

ตกเย็น กระรอก กระต่าย และเต่า ต่างนำเอาผัก ผลไม้
และกุ้ง ปลา มาให้หมู หมูก็ทำอาหารให้กินเป็นประจำ

มีหมาจิ้งจอกตัวหนึ่ง อยู่โดดเดี่ยว ไม่มีเพื่อนเลย เพราะ
หมาจิ้งจอกมีนิสัยไม่ชอบให้ใครดีกว่าตน วันหนึ่งหมาจิ้งจอก
ตัวนี้เดินผ่านหน้าบ้านของสัตว์ทั้งสี่ เห็นหมูกำลังซักผ้าอยู่ที่
ร่องทักทายว่า

“นี่เจ้าหมูน้อย ทำไมเจ้าต้องมาซักผ้า เจ้าอยู่ตามลำพังหรือไม่”

หมูตอบว่า “เปล่านั้น ฉันอยู่กับกระรอก กระต่าย และ
เต่า ทั้งสามออกไปหาของข้างนอก ส่วนฉันทำงานบ้าน”

7 “อ้อ งั้นก็เหนื่อยแย่ซิ งานบ้านมีตั้งเยอะแยะ แต่เจ้าต้องทำคนเดียว”
“ใช่ ฉันต้องทำคนเดียว แต่งานก็ไม่หนักหนาอะไรนี่ ฉันชอบทำดี
กว่าออกไปหาของนอกบ้านเสียอีก”

“จะดีกว่าได้อย่างไรกัน เชื่อฉันสิ ฉันน่าจะอยู่นอกบ้านเสมอได้เที่ยว
ไปทั่วทุกแห่ง อาหารก็มีอยู่มากมาย จะเลือกกินอะไรก็ได้”

“ฉันอยู่บ้านก็ไม่อดนี่ ตกเย็นเพื่อน ๆ ก็เอาอาหารมาให้ฉัน”

“เจ้าก็ได้กินแต่ผักบุง หรือหัวเผือกละซิ ถึงผอมโซเช่นนี้”
หมาจึงจอกพุดอย่างเยาะเย้ย

หมูก็มมองดูตัวเอง แล้วตอบว่า

“เอ๊ะ! ฉันก็ไม่ผอมนี่ ฉันยังแข็งแรงดี ไม่เคยเจ็บป่วยเลย”

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ อาหารจะต้องไม่เหมาะกับเจ้าแน่ ๆ เพื่อนของเจ้ามีโอกาสดำเลือกกินของดี ๆ ก่อน ส่วนของไม่ดีก็เหลือไว้ให้เจ้า”

หมูหยุดซักผ้าและทำท่าครุ่นคิด หมูจึงจอกพูดเสริมอีกว่า

“ฟังนะ เพื่อน ๆ ของเจ้ามีโอกาสดำเห็นโลกภายนอก แต่เจ้าชิต้องทนอดอู่อยู่แต่ในบ้านทั้งวัน พอพวกเพื่อนเจ้ากลับมา เขาก็พักผ่อนสบาย ส่วนเจ้าชิต้องดูแลรับใช้พวกเขาอีกไซ้ใหม่ละ..ระวังสุขภาพให้ดีนะ ฉันไปก่อนละ”

ตกเย็นวันนั้น เมื่อกระรอก กระต่าย และเต่า กลับถึงบ้าน
ต่างแปลกใจที่เห็นบ้านไม่เรียบร้อยเหมือนเคย หมูหายหน้าไป
ด้วย ทั้งสามช่วยกันค้นหาหมูเป็นการใหญ่ ก็พบหมูนอนหลับ
อยู่ใต้ต้นไม้หลังบ้านทั้งสามคิดว่าหมูไม่สบาย พวกมันประคอง
หมูเข้าในบ้าน

หมูได้ที่ก็ทำเป็นเจ็บหนัก นอนชมอยู่บนเตียง เพื่อน ๆ ก็
เลยช่วยกันทำอาหาร และเก็บกวาดบ้านจนเสร็จเรียบร้อย

วันรุ่งขึ้น ทั้งสามตกลงกันว่า ให้กระรอกอยู่ช่วยทำงานบ้าน
สองสามวันก่อน ส่วนกระต่ายและเต่าจะออกไปหาอาหารเอง
จนกว่าหมูจะหายป่วย

เมื่อครบสามวัน อาการป่วยของหมูดยังไม่ดีขึ้น กระรอก
จึงปรึกษากับเพื่อน ๆ ว่า หมูเจ็บครั้งนี้ เพราะทำงานบ้านหนัก
ตลอดเวลาไม่มีเวลาพักผ่อนพอ

เต่าจึงแนะนำว่า “เราไปตามหมอแมวมาดูอาการของหมู จะดีไหม”
กระรอกเห็นด้วย “จริงสิ เขาเป็นหมอที่เก่งมากคนหนึ่งในแถบนี้”
กระต่ายจึงว่า “ถ้าเช่นนั้น ฉันจะรีบไปตามมาเดี๋ยวนี้เลย”

หมอแมวตรวจอาการของหมูเป็นเวลาานาน เพื่อน ๆ ที่รอ
อยู่นอกห้องต่างกระวนกระวายใจ และรู้สึกเสียใจที่ตนมีส่วน
ทำให้หมูต้องเจ็บหนักในคราวนี้ หมอแมวออกมา ต่างก็พากัน
ซักถามอาการด้วยความเป็นห่วง

หมูแอบมอง เห็นหมอแมวพูดจากระซิบกระซาบกับเพื่อน
ทั้งสาม หมูคิดวิตกว่า ตนเองคงจะป่วยจริง ๆ กระจมั่ง หรือ
ว่าเพื่อน ๆ ล่วงรู้ความลับของตน

วันรุ่งขึ้น หมูนอนลืมตารอเพื่อนอยู่บนเตียง เห็นสายมาก
แล้ว กระรอกยังไม่ได้เอาอาหารมาให้กิน จึงร้องเรียกกระรอก
“กระรอก จันทิวข้าวแล้ว”

กระรอก กระต่าย และเต่าแต่งกายสวยงาม เดินเข้ามาใน
หน้าเตียงหมู และพูดพร้อมกันว่า

“หมอสั่งให้งดอาหาร เพื่ออาการจะได้ดีขึ้น”

หมูทำหน้าเศร้า มองดูเพื่อน ๆ ที่แต่งกายอย่างสวยงามและถามว่า

“ทำไมวันนี้พวกเธอแต่งตัวกันสวย ๆ จะไปไหนหรือ”

“พวกเราจะไปงานวันเกิดของช้าง” กระต่ายตอบ

“ช้างเชิฐพวกเราทั้งหมด แต่น่าเสียดายที่เธอไปไม่ได้
 เพราะไม่สบาย” กระรอกพูดเสริมขึ้น

“ได้ข่าวว่าจะเลี้ยงกันใหญ่โต เห็นสั่งอาหารมาจากป่าอื่น ๆ
 ด้วยและยังมีการประกวดแฟนซีด้วยซิ งานคราวนี้คงจะสนุก
 แน่ ๆ” เต่าพูดอย่างกระตือรือร้น

หมูเลียปากด้วยความอยากกิน นึกถึงภาพงานเลี้ยงว่าคงมีอาหารเต็มโต๊ะ ล้วนเป็นอาหารที่หมูชอบทั้งนั้น ใจหนึ่งก็อยากไปงานเลี้ยง แต่อีกใจหนึ่งเกรงว่าเพื่อนจะรู้ความลับของตน จึงลองแกล้งถามเพื่อนว่า

“หมอแมวบอกกับพวกเธอหรือเปล่าว่า ฉันป่วยเป็นอะไร เขาจะมาตรวจฉันอีกไหม”

กระต่ายตอบว่า “พรุ่งนี้เขาจะมาฉีดยาให้เธอ เขาสั่งให้พวกเราช่วยดูแลเธอ ให้งดกินอาหาร และไม่ให้ลุกไปไหน”

หมูกลัวจะต้องถูกฉีดยา และคงจะไม่ได้กินอาหารอร่อยอีกต่อไปแล้ว จึงรีบบอกว่า

“ฉันนอนมาหลายวันแล้ว คิดว่าวันนี้คงจะลุกขึ้นได้ หรือจะออกไปไหน ๆ ก็ได้”

กระรอกพูดว่า “นอนต่อไปเถอะ อย่าเพิ่งลุกไปไหนเลย
เดี๋ยวเสร็จจากงานเลี้ยงแล้ว ฉันจะกลับมาดูแลเธอ”

หมูรีบลุกขึ้น

“นี่ไงล่ะ ฉันหายแล้ว เห็นไหม ฉันไปงานเลี้ยงกับพวก
เธอก็ยังได้”

แล้วหมูก็เดินไปรอบ ๆ ห้อง เพื่อแสดงให้เห็นว่าตนหาย
ดีแล้ว

แต่ยี่ตคออกมากจูลแล้วถามหมูว่า

“ถามจริง ๆ เถอะ เธอแกลิ่งป่วยใช่ไหม”

หมูทำหน้าละห้อย ตอบด้วยน้ำเสียงอาย ๆ ว่า

“วันก่อนนั้น ฉันนอนหลับเพลินไปใต้ต้นไม้ จนพวกเธอ
กลับบ้าน และคิดว่าฉันไม่สบาย ฉันก็เลยแกลิ่งทำเป็นป่วย
จะได้ไม่ต้องทำงานและจะได้กินอาหารดี ๆ แต่เดี๋ยวนี้ฉันรู้ตัว
แล้วละว่า ฉันเอาเปรียบเพื่อน พวกเธอทั้งสามดีต่อฉันมาก
จนฉันละอายใจ และการที่ฉันต้องนอนอยู่เฉย ๆ ไม่ได้ทำงาน
ออกกำลังกายเลย ทำให้ฉันไม่มีความสุข”

กระต่ายเห็นหมูสำนึกผิดจึงพูดว่า “เธออยากจะเปลี่ยนไปทำงานข้างนอกก็ได้นะ ฉันจะทำงานบ้านแทนให้ เอาไหมล่ะ”

หมูรีบพูดว่า “ขอบใจเพื่อนมาก ความจริงฉันก็ชอบงานบ้านนี่นะ แต่ถ้าฉันได้ลองไปทำงานนอกบ้าน ฉันจะรู้ว่าเธอต้องลำบากอย่างไรบ้าง เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ฉันว่าเรามาเปลี่ยนหน้าที่กันคนละวัน แต่อย่างไรก็ตาม วันนี้ขอให้ฉันไปงานเลี้ยงด้วยคนนะ”

กระรอกจึงว่า “ไม่มีงานเลี้ยงหรือก พวกเราสมมติขึ้นเอง
เรารู้ว่าเธอไม่ได้ป่วยจริง แต่อยากให้เธอพูดความจริง พวก
เราดีใจมากที่เธอกลับใจได้ เธอคงไม่ว่าพวกเราแก๊งหรือกนะ”

หมูยิ้มด้วยความสุขที่เห็นเพื่อน ๆ อภัยให้ จึงพูดว่า

“แน่นอน ฉันโกรธพวกเธอไม่ลงหรือก แต่อยากขอให้
พวกเธอยกโทษให้ฉันด้วย”

“ไม่เป็นไรหรือก เพื่อนรัก ลืมเสียเถิด” กระรอก กระต่าย
และเต่าพูดพร้อมกัน

